

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/17/2021
Identifikačné číslo spisu:	1410215780
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1410215780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bohnenkamp, s. r. o., Dolná 2099, Modra, IČO: 35 930 594, zastúpeného RUŽIČKA AND PARTNERS, s. r. o., Výsoká 2/B, Bratislava proti žalovanému BM-Trans, spol. s r. o., Kratinova 71, Martin, IČO: 302 22 664, zastúpenému Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, o zaplatenie 29.691,20 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/24/2017-362 z 23. januára 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12Cb 227/2010-334 z 22. septembra 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29.691,20 € spolu s 5% p. a. úrokom z omeškania od 5. novembra 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že na základe objednávky prepravy č. 696 žalobca u pôvodného žalovaného 1/, spoločnosti DELTA Group s. r. o. so sídlom v Bratislave, Hattalova 12/A, IČO: 36270393 (ďalej len „pôvodný žalovaný 1/) objednal prepravu tovaru, kolesá na paletách, v objeme 13.300 kg za dohodnutú sumu 250 €, s termínom nakládky dňa 24. augusta 2010 o 7.00 hod. a termínom vykládky dňa 25. augusta 2010 o 7.00 hod. v mieste Wiener Neustadt 2700, Rakúska republika. Pôvodný žalovaný 1/ objednávkou č. TA KRD10168 objednal prepravu tovaru u spoločnosti A.D.O. & M.Handels GmbH, ktorá prepravu tovaru objednala u žalovaného 2/ (ďalej len „žalovaný“). V zmysle vystavenej CMR č. 7014284 zo dňa 24. augusta 2010 odosielateľom bol žalobca, príjemcom rakúska spoločnosť s obchodným názvom Geschutcke - Verkstätte, so sídlom Wiener Neustadt 2700 a dopravcom bol žalovaný. Prepravu tovaru s prepravným vozidlom MT 022 AT vykonal Y. U., vodič žalovaného, ktorý prevzatie tovaru potvrdil svojím podpisom na CMR č. 7014284 s tým, že tento tovar mal byť prepravený na miesto vykládky tovaru do Rakúska Wiener Neustadt, tento však pozmenil pôvodnú CMR 7014284 zo dňa 24. augusta 2010 v časti miesta vykládky na Bratislava, Rajská

ul. a vyhotovil novú CMR č. SK 3199469 na základe pokynov od spoločnosti A.D.O. & M.Handels GmbH, ktorá si objednala prepravu dňa 24. augusta 2010 (transportauftrag č. 039/08/2010 zo dňa 24. augusta 2010) s miestom vykládky v Bratislave s dodatočným určením a s neutralizáciou pôvodného miesta vykládky Wiener Neustadt. Po prevzatí zásielky žalovaným, vodič Y. U. zmenil pôvodné miesto vykládky na miesto Bratislava, Rajská ul., kde tovar prevzala spoločnosť 4Bus Transport GmbH, Stutterheimstr. 16-18, Wien, ktorá nebola určeným príjemcom podľa CMR č. 7014284. Dňa 25. augusta 2010 zamestnanec žalobcu H. H. zistila, že tovar sa do miesta určenia nedostal. Z dôvodu spôsobenia straty tovaru žalobca vyhotovil faktúru č. PF 10-003999 zo dňa 24. augusta 2010 a reklamoval dňa 31. augusta 2010 u pôvodného žalovaného 1/ a dňa 29. októbra 2010 u žalovaného nedoručenie tovaru v celkovej hodnote 29.691,20 € s výzvou k úhrade spôsobenej škody predstavovanej hodnotou prepravovaného tovaru. Súd prvej inštancie vzťah medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ posúdil ako zmluvu o preprave, pričom pôvodne žalovaný 1/ bol hlavným dopravcom. Po prihladnutí na miesto nakládky a vykládky, nachádzajúce sa v dvoch rozličných štátoch, uvedených v CMR č. 7014284 podľa pokynov odosielateľa, súd posudzoval právny vzťah podľa Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej doprave (ďalej aj „CMR“) publikovaného vo vyhláske č. 11/1975 Zb. Nestotožnil sa s obranou pôvodného žalovaného 1/ o uzatvorení zasielateľskej zmluvy, prihladnuc na obsah objednávky, keď si objednávateľ objednal prepravu tovaru u pôvodného žalovaného 1/ ako prepravcu z jedného miesta nakládky (Slovensko) do miesta vykládky (Rakúsko) za dohodnuté prepravné 250 €. Pri posudzovaní zmluvy súd prvej inštancie prihladol aj na doterajšiu obchodnú prax medzi žalobcom a žalovaným 1/, ako aj na obsah faktúry č. 790123 zo dňa 4. decembra 2009 a faktúry č. 710062 zo dňa 8. apríla 2010, z ktorých vyplýva, že boli vystavené za plnenie poskytnuté na základe zmluvy o preprave vecí. Poukázal ďalej na postup žalovaného (pôvodne žalovaný 2/) ktorý, v postavení ďalšieho dopravcu prostredníctvom vodiča Y. U. ako zamestnanca žalovaného nákladný list CMR č. 7014284 pri prevzatí tovaru podpísal v troch vyhotoveniach, prejavil tak súhlas s údajmi v ňom uvedenými a stal sa tak následným dopravcom v zmysle článku 9 ods. 1 Dohovoru o CMR, pričom v priebehu vykonávania prepravy tovaru tento nákladný list neutralizoval, resp. zmenil na CMR č. 3199469. Uvedený nákladný list, nepodpísaný odosielateľom, súd posúdil ako neplatný v zmysle čl. 5 ods. 1 CMR. Súd prvej inštancie neprihladol na tvrdenia svedkov o bežnej obchodnej praxi pri neutralizácii CMR, keď takýto postup považoval za odporujúci Dohovoru o CMR a zákonu, a tieto tvrdenia považoval za účelové, v snahe zbaviť sa zodpovednosti. Uzavrel, že žalovaný prepravením tovaru na iné miesto ako bolo pôvodne určené odosielateľom a inému príjemcovi, porušil svoje zákonné povinnosti v rozpore s pôvodným znením nákladného listu CMR č. 7014284. Konštatoval, že prevzatím tovaru a podpisom nákladného listu v troch vyhotoveniach, ktorý bol riadne vyplnený, sa žalovaný stal zodpovedným za zásielku prevzatú na prepravu až do okamihu jej vydania príjemcovi. V súdnom konaní však nebolo preukázané, že si splnil svoju povinnosť odovzdať zásielku príjemcovi vo Wiener Neustadt, Rakúsko a preto vyslovil záver, že žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu podľa kapitoly IV. čl. 17 bod 1, čl. 20 bod 1, čl. 23 bod 1, čl. 27 bod 1, čl. 34, čl. 36 Dohovoru o CMR. Výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil odkazom na § 255 ods. 1 CSP.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob/24/2017-362 z 23. januára 2018 na odvolanie žalovaného potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 12Cb 227/2010-334 zo dňa 22. septembra 2016 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu za stotožnenia sa s jeho skutkovými a právnymi závermi. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že medzi všetkými subjektmi, podieľajúcimi sa na preprave tovaru vznikli samostatné zmluvy o preprave odlišné od zmluvného vzťahu žalobcu a pôvodného žalovaného 1/. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že na prejednávanej vec je potrebné aplikovať Dohovor o CMR, ktorý sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza aj v zmluve, ležia v dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto dohovoru. Odvolací súd poukázal aj na ustanovenie § 756 Obchodného zákonníka, podľa ktorého má aplikácia medzinárodnej zmluvy prednosť pred vnútroštátnou úpravou. Na podporu správnosti tohto záveru poukázal na konanie žalovaného, ktorý napriek tomu, že objednávku dostal od poddopravcu, prepravu tovaru vykonával na základe medzinárodného prepravného listu CMR č. 7014284 s miestom vykládky mimo územia Slovenskej republiky. Poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými bolo

preukázané, že žalovaný prostredníctvom svojho zamestnanca prevzal tovar spolu s medzinárodným nákladným listom SK 7014284, z ktorého bolo zrejmé, že odosielateľom je žalobca a tovar má byť prepravený do Rakúska. Odvolací súd vyslovil názor, že skutočnosť, že žalovaný dostal objednávku od spoločnosti A.D.O. & M.Handels GmbH ako poddopravcu, nič nemení na tom, že išlo o prepravu podľa Dohovoru o CMR. V súvislosti s tým poukázal na ustálenú judikatúru, podľa ktorej je pri riešení otázky, či je na spor potrebné aplikovať Dohovor o CMR, rozhodujúca zmluva uzatvorená medzi objednávatelom prepravy a hlavným dopravcom, nie zmluva medzi hlavným dopravcom a ďalšími poddopravcami. Žalovaný ako ďalší poddopravca sa prevzatím zásielky a nákladného listu stal zmluvnou stranou prepravy (kapitola IV čl. 34 Dohovoru o CMR), z dôvodu ktorého odvolací súd nesúhlasil s jeho námietkou, že jeho vzťah so spoločnosťou A.D.O. & M.Handels GmbH má byť posúdený ako samostatná zmluva o preprave podľa § 610 Obchodného zákonníka. Poukázal na ustanovenie čl. 12 bod 7 Dohovoru o CMR, z ktorého vyplýva, že iba odosielateľ je oprávnený disponovať zásielkou, a teda zmeniť miesto vykládky a príjemcu, preto ak žalovaný sám pozmenil list CMR, resp. vystavil nový bez vedomia odosielateľa, bol správny záver súdu prvej inštancie, že zodpovedá za škodu, ktorá odosielateľovi, teda žalobcovi, vznikla. Žalovaný by sa mohol oslobodiť spod zodpovednosti iba v prípade, ak preukáže, že príkaz zmenil oprávnený, t. j. žalobca ako odosielateľ (čl. 17 ods. 2 Dohovoru o CMR).

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobu zamietol.

5. Na odôvodnenie dovolania žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) uviedol, že pri právnom posúdení veci odvolací súd riešil viaceré otázky, ktoré v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešené neboli a odvolací súd vec neposúdil po právnej stránke správne. Nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, že pri riešení otázky, či na spory o preprave treba aplikovať Dohovor o CMR, je potrebné vychádzať zo zmluvy uzatvorenej medzi objednávatelom prepravy a hlavným prepravcom, a nie zo zmluvy medzi hlavným dopravcom a ďalšími poddopravcami. Zotrval na svojom názore, že nikdy nebol v zmluvnom vzťahu so žalobcom a preto nie je v spore pasívne legitimovaný. Namietal, že tým, že vodič žalovaného podpísal nákladný list CMR SK č. 7014284 nedošlo zo strany žalovaného k prejavu vôle, ktorý by mal za následok, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol akýkoľvek právny vzťah. Vodič žalovaného nie je oprávnený v mene žalovaného uzatvárať zmluvy a ani iným spôsobom zaväzovať žalovaného voči tretím osobám. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby dovolací súd vyriešil právnu otázku, či mohol vodič žalovaného uzatvoriť v mene žalovaného zmluvu o preprave so žalobcom ako druhou zmluvnou stranou a či bol žalovaný účastníkom zmluvného vzťahu žalobcu a pôvodného žalovaného 1/, založeného na základe objednávky prepravy č. 696. Ďalej žiadal, aby sa dovolací súd zaoberal otázkou, či podpis vodiča na nákladnom liste CMR znamená, že sa právny vzťah riadi Dohovorom CMR aj v prípade, že preprava tovaru dopravcom je vykonaná v rámci jedného štátu bez prejazdu iným štátom tak, ako mu to prikazuje prepravná zmluva, ktorú uzatvoril so svojím zmluvným partnerom. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že medzi všetkými subjektami podieľajúcimi sa na preprave tovaru nevznikli samostatné zmluvy o preprave, odlišné od zmluvného vzťahu medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/. Žiadal preto, aby dovolací súd posúdil, či v danom prípade došlo medzi jednotlivými subjektmi, podieľajúcimi sa na predmetnej preprave, k vzniku samostatných zmlúv o preprave, odlišných od zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ na základe objednávky prepravy č. 696 a či je možné na tento prípad aplikovať čl. 34 a nasl. Dohovoru CMR. Za nesprávnu označil aplikáciu Dohovoru CMR na daný prípad, keď z objednávky č. 039/08/2010 jednoznačne vyplýva povinnosť žalovaného vykonať vnútroštátnu prepravu tovaru len na trase Modra - Bratislava. Dovolací súd žiadal aj o zaujatie stanoviska v súvislosti s otázkou, či žalobca bol v predmetnom prípade v postavení odosielateľa aj vo vzťahu k žalovanému alebo odosielateľom ako zmluvným partnerom žalovaného bola len spoločnosť A.D.O. & M.Handels GmbH a súčasne, či boli naplnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi. Uzavrel, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím vnáša právnu neistotu do zmluvných vzťahov vznikajúcich medzi jednotlivými subjektami pri preprave tovaru a postihuje tak dopravcov zodpovednosťou za škodu, ktorú svojím konaním nespôsobili.

6. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, navrhujúc aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol, nakoľko nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti, prípadne ho pre jeho zjavnú bezdôvodnosť zamietol. Namietal, že žalovaný presne nestanovil, ktorá otázka nebola v rozhodovacej praxe dovolacích súdov riešená. Uviedol, že žalovaný v dovolaní len opakuje argumentáciu už obsiahnutú v jednotlivých prostriedkoch procesnej obrany pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Zdôraznil, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý nemôže plniť funkciu ďalšieho odvolania. Na podporu správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale aj odvolacieho súdu poukázal na rozhodnutie Holandského najvyššieho súdu (konanie: ECLI: NL: HR: 2015: 2528), ktoré sa týka výkladu článku 34 Dohovoru CMR.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Obdo/72/2018 z 20. novembra 2019 dovolanie žalovaného odmietol a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

8. Na základe ústavnej sťažnosti podanej žalovaným Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. IV. ÚS 479/2020-82 z 9. februára 2021 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/72/2018 z 20. novembra 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd vyslovil názor, že záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania je nedostatočne odôvodnený a nedáva odpoveď na podstatné argumenty sťažovateľky ako dovolateľky. Konštatoval, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia nebolo možné napraviť vyjadrením k ústavnej sťažnosti, v ktorom najvyšší súd uviedol, že dovolacie otázky majú charakter skutkových otázok, a nie otázok právnych, a v ktorom zároveň najvyšší súd poukázal na obsahovú nedostatočnosť podaného dovolania z hľadiska absencie relevantnej právnej argumentácie. Obsah tohto vyjadrenia rozširuje dôvody, ktoré by mohli potvrdzovať správnosť záverov napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

10. Poukázal na to, že najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania záverom, že sťažovateľka v ňom formulovala otázky, ktorých zodpovedanie závisí od individuálnych okolností prejednávanej veci a ktoré nespĺňajú atribúty otázky zásadného právneho významu. Tento všeobecný záver je podložený iba citáciou zákonných ustanovení a judikatúry najvyššieho súdu bez toho, aby najvyšší súd svoje judikatúrne východiská zrozumiteľne aplikoval na konkrétny prípad a poskytol tak dovolateľke individualizované dôvody korešpondujúce s konkrétnymi dovolacími námietkami.

11. Ústavný súd zároveň jedným dychom zdôraznil, že sám nemá ambíciu hodnotiť, či sťažovateľkou podané dovolanie je prípustné podľa § 421 CSP, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016).

12. Ústavný súd považoval za potrebné vyjadriť sa k implicitne formulovanej požiadavke najvyššieho súdu, že dovolacia otázka, na ktorú dovolateľ žiada odpoveď, musí byť otázkou zásadného právneho významu, resp. musí byť významnou z hľadiska širšej rozhodovacej praxe. Konštatoval, že je nepochybné, že aktuálne znenie § 421 ods. 1 CSP nevyžaduje ako podmienku prípustnosti dovolania, aby právna otázka, ktorá je predmetom dovolania, spĺňala aj podmienku „zásadného právneho významu“. Rovnako ani spôsob vymedzenia dovolacej otázky spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 CSP) neviaže prípustnosť dovolania na existenciu takejto podmienky. Možno povedať, že každá z otázok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP spĺňa svojím spôsobom požiadavku zásadného právneho významu, pretože účelom dovolacieho konania je aj usmerňovanie a zjednocovanie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov autoritatívnym výkladom právnych noriem.

13. Ďalej ústavný súd uviedol, že v konkrétnych okolnostiach je však pre posúdenie prípustnosti dovolania podstatné, či konkrétne dovolacie otázky sú otázkami právnymi, či sú pre rozhodovanú vec podstatné, t. j. nie sú otázkami hypotetickými či akademickými (II. ÚS 147/2020), a či konkrétne ide o otázky, ktoré dosiaľ neboli v praxi dovolacieho súdu riešené.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

16. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

17. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

19. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

20. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

21. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

22. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

23. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. sp. zn. 2Cdo 165/2017, sp. zn. 4Cdo 157/2017, sp. zn. 3Cdo 40/2017). Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; na mieste je skôr reštriktívny výklad (1Cdo 26/2017, 2Cdo 154/2017, 3Cdo 42/2017, 5Cdo 12/2017). O všetkých mimoriadnych prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola

právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti.

24. V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (dovolateľ v predmetnej veci vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (teda len otázku právnú nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená, teda nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa dovolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú - ktorú prejednávanú právnú vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti Najvyššieho súdu SR, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/66/2017). Vyplyva to zo zámeru, aby sa vyriešením tejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvádza, že dovolacím súdom nebolo doposiaľ vyriešených viacero otázok:

1/ či mohol vodič žalovaného uzatvoriť v mene žalovaného zmluvu o preprave so žalobcom ako druhou zmluvnou stranou a či bol žalovaný účastníkom zmluvného vzťahu žalobcu a pôvodného žalovaného 1/ (DELTA Group s.r.o. Bratislava), založeného na základe objednávky prepravy č. 696,

2/ či podpis vodiča na nákladnom liste CMR je dôsledkom toho, že sa preprava tovaru riadi Dohovorom CMR aj v prípade, že preprava tovaru dopravcom je vykonaná len v rámci jediného štátu bez prejazdu iným štátom, tak ako mu to prikazuje prepravná zmluva, ktorú uzatvoril so svojim zmluvným partnerom,

3/ či medzi jednotlivými subjektami podieľajúcimi sa na predmetnej preprave tovaru došlo k vzniku samostatných zmlúv o preprave odlišných od zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a pôvodne žalovaným 1/ na základe objednávky prepravy č. 696, a či je možné na tento prípad aplikovať čl. 34 a nasl. Dohovoru CMR,

4/ otázka aplikácie celého Dohovoru CMR na právny vzťah, ktorého účastníkom bol žalovaný,

5/ či žalobca bol v predmetnom prípade v postavení odosielateľa aj vo vzťahu k žalovanému, alebo odosielateľom, ako zmluvným partnerom žalovaného, bola len spoločnosť A.D.O.&M. Handels GmbH a či boli naplnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi.

26. Zodpovedanie otázok, či mohol vodič žalovaného uzatvoriť v mene žalovaného zmluvu o preprave so žalobcom ako druhou zmluvnou stranou (žalovaný popiera, že by bol oprávnený uzatvárať v mene žalovaného zmluvy, prípadne iným spôsobom ho zaväzovať voči tretím osobám), z akého dôvodu podpísal vodič nákladný list CMR (teda čoho dôsledkom je podpis vodiča na nákladnom liste CMR), či medzi jednotlivými subjektami podieľajúcimi sa na predmetnej preprave tovaru došlo k vzniku samostatných zmlúv, či bol žalobca v predmetnom prípade v postavení odosielateľa aj vo vzťahu k žalovanému, závisí od konkrétného skutkového stavu zisteného na základe v konaní vykonaných dôkazov v predmetnej veci a právneho posúdenia skutkových záverov. Dovolací súd napokon nepovažoval za zodpovedajúcu ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP ani ďalšiu žalovaným sformulovanú otázku a to, či boli naplnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi. Či žalovaný za škodu zodpovedá, závisí od konkrétnych okolností daného prípadu ako aj unesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného. Podľa názoru dovolacieho súdu sa žalovaný prostredníctvom dovolania snaží o preskúmanie právnych záverov prvoinštančného a odvolacieho súdu, ktoré je však prípustné iba za splnenia zákonných podmienok upravených v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko, ako už bolo konštatované vyššie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“. Vychádzajúc z obsahu

dovolania, dovolateľ sa podľa názoru dovolacieho súdu v dovolaní v podstate zaoberal len vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, s týmito závermi nesúhlasil, pričom za nesprávne označil posúdenie zmluvných vzťahov medzi jednotlivými subjektmi podieľajúcimi sa na predmetnej preprave tovaru, povahy jednotlivých uzatvorených zmlúv a aplikácie konkrétnych právnych noriem, predovšetkým Dohovoru CMR, na jednotlivé zmluvné vzťahy subjektov podieľajúcich sa na preprave. Posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Dovolateľ teda nerozlišoval medzi predpokladmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania a dôvodmi, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Právne otázky, vyriešenia ktorých sa dovolateľ v dovolaní domáhal, spočívajú na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu vyriešenie otázok, tak ako ich vymedzil žalovaný, má význam iba pre túto konkrétnu vec a vyplývajú z tohto konkrétneho skutkového stavu, preto nemajú povahu otázok v zmysle § 421 CSP a preto odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených dospel k záveru, že dovolanie žalovaného neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritorný dovolací prieskum. V opačnom prípade, by podľa názoru dovolacieho súdu, zakladalo prípustnosť dovolania akékoľvek dovolateľom tvrdené nesprávne právne posúdenie veci.

27. Dovolací súd preto dospel k záveru, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a preto odvolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ odmietol.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.